

„Já vím. Ale lepší chvilková bolest než zápal plic. Věřte mi, s tím byste si teprve užil a musel byste mě poslouchat ještě o týden déle. A to nechcete ani vy, ani já. Snažte se. Nádech na dvě, zadržet, výdech na čtyři,“ ukázala mu. „Dělejte to se mnou.“

Jack se na ni podíval s nevolí, ale pak se přizpůsobil jejímu rytmu dýchání. Po několika minutách bylo vidět, že se mu trochu ulevilo.

„Vidíte? Funguje to,“ řekla Jana a ukázala mu další cviky. „Teď je potřeba zkoušet to každou hodinu.“

„Hmm,“ bylo jedinou odpovědí, ale když za ním přišla s dechovým cvičením později, už se nebránil.

Třetí den našla Jacka v polosedě na pohovce v obýváku. To bylo poprvé, co ráno vylezl z ložnice. Před sebou měl hrnek s kávou, v ruce skicák a tužku.

„Dobré ráno, jak se dneska máte?“ zeptala se překvapeně.

„Jako kdyby mě někdo praštil po hlavě.“

Se zdvihnutým obočím mu podala ze stolu léky proti bolesti.

„Tohle už nechci ani vidět,“ odmítavě se na ně zamračil.

„Tak se na mě nedívejte, jestli vám to pomůže,“ řekla nevzrušeně.

Jackovi zacukaly koutky. Musel jí za ty uplynulé dny připsat bod k dobru. Překvapilo ho, jak věcná a zároveň vtipná dokázala být, navíc mu její rady pomáhaly. „Nemyslel jsem vás. Vážně, nechci to brát. Nesnáším, jak mě to otupuje a uspává.“

„Chápu, je to nepříjemný. Ale spánek potřebujete a bolest zpomaluje hojení.“

„Fajn. Ale jestli se začnu chovat divně, je to vaše vina.“

„Risknu to,“ odpověděla suše. Pak kývla směrem ke skicáku, který odložil vedle sebe. „Kreslíte?“ přemohla ji zvědavost.

„Pracuju. A protože jste mi iPad ztrhla, musí mi stačit tužka a papír.“

„Víte, že máte hlavně odpočívat?“

Jack protočil oči. „Říká někdo, kdo sem přijel na dovolenou.“

Zásah, pomyslela si a zvedla ruce na znamení, že se vzdává. Tušila, že se Jack musí strašně nudit. Docela ráda by se dozvěděla víc o tom, co dělá, ale nechtěla se vyptávat.

„Mimochodem, mám vám vyřídit pozdravy a brzký uzdravení od Chrise z Trading Post, Kaitlyn ze Starbucksu a...“ zalovila v paměti, „Travise z potravin.“

Jack se na ni překvapeně podíval. „Máte paměť na jména.“

„To k mojí práci patří,“ odvětila.

Když se jí včera u placení kávy baristka zeptala, jak se Jackovi daří, byla překvapená. Když jí tutéž otázku položil pokladník v supermarketu a později prodejce při návštěvě historické obchodní stanice, došlo jí, že tady ví všichni o všech.

Jedno setkání si však připomínat nechtěla. Když se vracela s nákupem k autu, zastoupil jí cestu starší, výrazně obézní muž a nepřátelsky vyštěkl, jestli je ta sestra z Evropy, co se stará o Jacka. Jen přikývla, obešla ho a pokračovala dál. Nechal ji jít, ale ještě zahlédla jeho uplivnutí a zaslechla nesouhlasné mručení, že ten kluk dá přednost cizince před vlastními lidmi.

„Jdu do sprchy,“ oznámil jí Jack o něco později.

„Fajn,“ přikývla.

„Nechcete mi pomáhat i s tím, že ne?“ hodil po ní ironický pohled.

Jana se nenechala vyvést z míry. Místo toho pozvedla obočí. „Myslíte, že bych viděla něco, co jsem ještě neviděla?“

Jack se zarazil, překvapený její přímočarou reakcí. Zjistil, že nemá připravenou žádnou odpověď. To se mu obvykle nestávalo. Chvilí si ji měřil pohledem, proti své vůli s uznáním.